

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. D., P. J., A. J., E. K., G. S. i R. S.

przeciwko Zakładowi [...] sp. z o.o. w K.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda R. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 2 października 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda R. S. na rzecz strony pozwanej
240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z 2 października 2017 r. oddalił apelację powoda R. S. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 31 marca 2017 r., który oddalił jego powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z konieczności rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są zbyt ogólne aby móc ocenić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego wyroku, zaś sprawę rozpoznaje Sąd powszechny w dwuinstancyjnym postępowaniu.

Wbrew argumentacji skarżącego objęty skargą wyrok został oparty na określonych ustaleniach stanu faktycznego, a rozstrzygnięcie osadzone jest w prawie materialnym.

Uzasadnienie wyroku spełnia stawiane mu wymagania z art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący nie zarzuca naruszenia tego przepisu.

Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zarzutów jej podstaw. W ocenie zarzutów materialnych związany jest ustaleniami faktycznymi na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 1 i § 2 k.p.c.).

Skoro punktem odniesienia w ocenie zasadności skargi są zarzuty kasacyjne z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to tym bardziej treść zarzutów wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ma znaczenie w ocenie szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; wszak chodzi aż o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Rzecz jednak w tym, że skarżący nie zarzuca naruszenia prawa materialnego, nawet w podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Poprzestaje na zarzutach procesowych, co z reguły nie jest wystarczające, gdyż o wyniku sprawy decyduje prawo materialne. To właśnie przepisy prawa materialnego wyznaczają jakie postępowanie dowodowe jest konieczne dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności i czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Objęty skargą wyrok odwołuje się do prawa materialnego i procesowego. Sąd mógł uznać, że okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione do rozstrzygnięcia. Skarżący nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. albo art. 227 k.p.c. lub art. 232 k.p.c.

Natomiast zarzuty procesowe wniosku są nieuprawnione lub niezasadne. Nie tylko dlatego że, zarzuty procesowe oceniane się przez pryzmat stosowania prawa materialnego. Ponadto zarzuty procesowe na etapie skargi kasacyjnej mają znaczenie tylko wtedy, gdy uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest uprawniony, gdyż przepis ten bezpośrednio odnosi się do oceny dowodów i ustaleń faktycznych, dlatego aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że przepis ten nie może być podstawą zarzutu skargi kasacyjnej - a więc tym bardziej podstawą zarzutu podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - ze względu na ograniczenie wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem zarzutów skargi kasacyjnej z ograniczeniem z wynikającymi z art. 398³ § 3 k.p.c. Granice ustaleń stanu faktycznego wyznacza zatem dwuinstancyjne postępowanie przed Sądem powszechnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. może mieć swoją wartość, gdy wskazuje (a nawet przytacza) konkretny zarzut apelacji skarżącego, który nie został należycie rozpoznany i oceniony. Dopiero wówczas można ocenić, czy doszło do naruszenia tej regulacji i czy miało wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. jest zbyt ogólny. Sąd Najwyższy nie zastępuje strony w tym obowiązku i nie rozpoznaje sprawy jako kolejna instancja.

Podobny reżim wymagany jest w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c. Wówczas należy wskazać materiał pominięty (zgromadzony w sprawie) i wykazać, że miało to wpływ na stosowanie prawa materialnego. Dopiero wtedy otwiera się dalsza ocena, czyli czy miało to wpływ na wynik sprawy. Tego zaś we wniosku brak.

Skarżący natomiast nie podważa we wniosku ustalenia Sądu powszechnego o jego nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy oraz rozstrzygnięcia o ciężkim naruszeniu przezeń podstawowych obowiązków pracowniczych – art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opat za czynności adwokackie.